

Brugbarhedstrin, hvorpaa de befindes sig, hvilket de forskjellige Individuer opnaae i en meget forskjellig Alder. Det er anført i Motiverne Side 8, hvorledes man kan bestræbe den hele Udskrivning for iaar, ved at tage af de Uføvante dem, som ikke ere over 18 Aars Alderen, af de Søvante dem, der ere mellem 16 og 19 Aars Alderen, af de Halybesarne indtil 24 Aars Alderen og af de Heelbesarne indtil 25 Aars Alderen. Deraf vilde følge, at man ikke kan tage Nogen af det meget ældre Mandskab, der staaer i Rullen som Uføvante, og aldrig har gjort nogen Tjeneste endnu, og at man kunde komme til at bruge blot ganske ungt Mandskab, uagtet Grunden, hvorfor Søetaten behøver ogsaa Uføvante til Tjenesten er, at der er megen Tjeneste inden Skibsborde, hvortil der udfordres blot legemlig Kraft og ikke Sømandskab, men derhos vilde ogsaa Enhver, som kommer i en senere Alder ind i en vis Klasse, end den, hvortil Udskrivningen i denne Alder kan formodes at gaae, have Leilighed til at blive fri, fordi de Ungre altid skulle tages. Naar man f. Ex. af de Halybesarne tager indtil 24 Aars Alderen og dette Forhold ogsaa, med nogen Modification vil indtræde i de paafølgende Aar, vil deraf flyde, at i Almindelighed vilde alt det Mandskab, som ikke naaede Halybesarenhedsgraden førend i den senere Alder, være fri for at blive udfreven i denne Egenkab. Jeg troer saaledes, at der vil flyde mangfoldige Forviklinger af at tage et saadant stadigt Hensyn til Alderen ved Udskrivningen til Søkrigstjenesten, som det, der er foreskrevet med Hensyn til Landkrigstjenesten. Mangfoldige Forviklinger vilde ogsaa flyde deraf, at en stor Deel af Mandskabet er fraværende paa den Tid, Udskrivningen skeer. Dersom de være fraværende navnlig endogsaa paa udenlandse Rejser eller i fremmed Fart paa den Tid, de efter Alderen kunde blive ud-

skrevne, være de siden fri. Det er ikke Tilfældet under det nærværende System, hvor Alderen vel tages noget i Betragtning, men ingenlunde er et saa gennemgribende Hensyn, som den er efter Lovgivningen for Udskrivningen til Landkrigstjenesten. Derhos forsvinder ved det Hensyn, som i det forelagte Udkast udelukkende er taget til Alderen, de mange andre Hensyn, som de hidtilgældende Regler have villet, at der skulde tages i Betragtning og som dog vistnok ogsaa ere af stor Betydning. Saaledes er der baade i Frd. 8de Jan. 1802, § 29 og Rescr. 2den Decbr. 1838 bestaaet, at der skal tages Hensyn til, om Bedkommende er gift, om han har Børn og hvormange, ogsaa hvormange Løgter de have gjort, hvilket vistnok billigt maa tages i Betragtning. Disse Hensyn vilde forsvinde eller idetmindste faae en overmaade liden Virkning, efter hvad der her er foreslaaet. Det er vel bemærket i Motiverne, at det er misligt at tage Hensyn til saadanne Forhold, og det er paaberaabt, hvorledes der nu, efter den nye Forordning om Værnepligten, ikke toges det Hensyn til den huuslige Stilling, som forhen toges ved Indfaldelse til Forstærkningen. Men det være nu som det vil med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der i og for sig kan være det Rigtige, saa er det dog vist, at de gjældende Love, der bør være Regel for den aarlige Udskrivning, hjemle saadanne Hensyn, og jeg troer ogsaa, at, naar man tager i Betragtning, hvad der allerede er bemærket, hvor usyldestgjørende det blotte Hensyn til Alderen bliver anvendt paa Søndskrivningen, og hvilken stor Forskel der er imellem Forholdet i Udskrivningen til Søkrigstjenesten og det i Udskrivningen til Landkrigstjenesten man da maa erkende, at der her maa være andre Hensyn at tage i Betragtning, end Udkastet har gjort.